

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.557 van 18 december 2003
in de zaak A. 138.860/XII-3895.**

In zake : Marcel BAUGNIET,
die woonplaats kiest bij
advocaat Chr. Coen,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel Baugniet op 8 juli 2003 heeft
ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van
14 mei 2003 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem de vernieuwing
wordt geweigerd van de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur-afdelingshoofd
P. De Wolf;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 2003 waarbij de
terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. Coen, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-adviseur P. Cornette, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. De Wolf;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker bij besluit van 29 december 1997 van de minister van Binnenlandse Zaken voor een periode van vijf jaar vergund wordt het beroep van privé-detective uit te oefenen; dat hij met brief van 6 juni 2002 de verlenging van zijn vergunning vraagt; dat de minister van Justitie op 17 december 2002 een “voorbehouden advies” geeft, “omdat het bestaan van 2 geseponeerde klachten over onwettige praktijken ook wijst op een mogelijk (want betwist) gebrek aan deontologie”; dat de klachten enerzijds een poging betreffen om informatie over Proximus-klanten te verkrijgen tegen betaling, en anderzijds verdachte handelingen in het kader van een onderzoek naar de mogelijkheid van een betrapting op overspel;

Overwegende dat bij een controle door beëdigde agenten van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken van de dossiers van 2001 en 2002 van verzoeker blijkt dat in verschillende dossiers gegevens voorkomen van de dienst wegverkeer en uittreksels uit het rijksregister, verkregen van twee leden van de federale politie, respectievelijk een agent van de lokale politie, en dat in verscheidene dossiers geen overeenkomst of verslag steekt; dat, hiervan op de hoogte gebracht, de minister van Justitie op 17 februari 2003 zijn advies van 17 december 2002 omzet in een negatief advies; dat toegelicht wordt: “De feiten, die door de betrokkene worden toegegeven, maken duidelijk een ernstig gebrek aan deontologie uit”;

Overwegende dat uiteindelijk de minister van Binnenlandse Zaken bij besluit van 14 mei 2003 weigert de vergunning van verzoeker om het beroep van

privé-detective uit te oefenen, te vernieuwen; dat hij motiveert dat het vergaren van niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie, zoals privacygevoelige gegevens over Proximus-abonnees en gegevens afkomstig van het rijksregister of de dienst wegverkeer, een ernstige beroepsdeontologische inbreuk uitmaakt, dat verzoekers gebrek aan respect voor de regelgeving en de deontologie bovendien nog hieruit blijkt dat hij diverse opdrachten heeft uitgevoerd zonder een overeenkomst bij het dossier te voegen of, na beëindiging van de opdracht, een verslag op te stellen, en dat die feiten en houding “ernstig” het vertrouwen in hem raken “doordat ze de morele integriteit en betrouwbaarheid aantasten, in het licht van de wet van 19 juli 1991”;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende, met betrekking tot de eerste voorwaarde, dat verzoeker in een eerste onderdeel van het eerste middel kritiek uitoefent op het motief van de bestreden beslissing dat de poging, in het kader van de uitoefening van een detectiveopdracht, tot het verkrijgen van privacygevoelige informatie over abonnees bij de klantendienst van Proximus moet worden beschouwd als een ernstige beroepsdeontologische fout; dat wordt betoogd dat het motief feitelijk onjuist is aangezien verzoeker over geen enkele Proximus-klant informatie heeft opgevraagd, dat de vraag, in het algemeen, of dergelijke informatie kan worden gegeven niet in strijd is met de deontologie of de strafwet, en dat aan verzoeker de mogelijkheid tot verdediging is ontnomen doordat is gesteund op gegevens uit geseponeerde strafonderzoeken;

Overwegende dat verwerende partij het feit dat verzoeker bij een medewerker van de klantendienst van Proximus heeft aangedrongen op persoonsgebonden informatie over Proximus-abonnees voor bewezen houdt op grond van

verzoekers eigen verklaring dat hij opdracht had gekregen het facturatieadres van een bepaald GSM-nummer op te zoeken en dan maar naar Proximus heeft gebeld om die inlichtingen te krijgen; dat verzoeker die verklaring inderdaad heeft afgelegd, zoals een door hem ondertekend proces-verbaal van verhoor van 31 juli 2002 laat zien;

Overwegende, voorts, dat verzoeker met brief van 20 februari 2003 op de hoogte ervan is gebracht dat, en waarom, werd overwogen om zijn vergunning als privé-detective niet te vernieuwen en dat hij het dossier kon inzien; dat verzoeker met brief van 19 maart 2003 verweermiddelen deed gelden; dat hij op 3 april 2003 ook nog gehoord werd; dat vooralsnog niet blijkt dat verzoeker zich onvoldoende heeft kunnen verweren;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat een tweede onderdeel van het eerste middel de motieven op de korrel neemt waarin wordt uiteengezet dat de wetgever de personen die het voorwerp uitmaken van een onderzoek door een privé-detective heeft willen behoeden voor ongeoorloofde schendingen van hun democratische grondrechten en privacy, en dat die bezorgdheid van de wetgever onder meer blijkt uit de aandacht die in het programma van de detectiveopleidingen besteed wordt aan de democratische grondrechten en de privacy; dat verzoeker daartegen inbrengt dat de verwijzing naar de opleiding, waarvan hij immers was vrijgesteld, irrelevant is en dat niet is aangetoond “dat het louter opvragen van informatie, waarbij de privé-detective zich als dusdanig kenbaar maakt, in strijd zou zijn verklaard met enige deontologische regel terzake, laat staan dat die regel aan verzoekende partij bekend zou zijn gemaakt”;

Overwegende dat de bestreden beslissing zwaar tilt aan het systematisch vergaren door verzoeker van persoonsgebonden informatie om ze tegen betaling aan derden mee te delen; dat zij zich daarvoor steunt op de “bezorgdheid van de wetgever” voor de vrijwaring van de democratische grondrechten en privacy, die zij onder meer tot uiting ziet komen in “de aandacht die in het programma van de detectiveopleidingen besteed wordt aan de democratische grondrechten en de privacy”; dat deze bezorgdheid voor de bescherming van het privé-leven van de burger een van de “grote uitgangspunten” bij het tot stand komen van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective is geweest (Parl. St., Senaat, 1990-1991, nr. 1259-1, p. 2); dat de bezorgdheid wel degelijk relevant is, ook ten aanzien van detectives, zoals verzoeker, die wegens artikel 22 van de wet van 19 juli 1991 niet aan de voorwaarden inzake beroepsopleiding hoefden te voldoen;

Overwegende dat de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 die de minister van Binnenlandse Zaken een appreciatiebevoegdheid toekent met betrekking tot de door de detective gepleegde feiten die een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken; dat tenminste in de huidige stand van de rechtspleging wordt aangenomen dat het daarbij aan de verwerende partij toekomt te oordelen of een gedraging van de detective al dan niet als een tekortkoming aan zijn beroepsplichten moet worden beschouwd en dat het, om voor een beroepsfout te kunnen gehouden worden, niet vereist is dat een bepaling, die bekendgemaakt is, de gedraging als een vergrijp tegen de deontologie aanmerkt;

Overwegende dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel in essentie doet gelden dat het tegen de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective ingaat om aan te nemen dat het opvragen van gegevens die mogelijk de privé-sfeer van de betrokken personen raken, per definitie een schending uitmaakt van de

deontologische regels van het beroep van privé-detective; dat hij ter zake inzonderheid verwijst naar artikel 3, § 1, 3°, tweede lid, en artikel 7 van de wet;

5.2. Overwegende dat wat verzoeker door de bestreden beslissing verweten wordt niet het vergaren is van “gegevens”, zonder meer, “die mogelijk de privé-sfeer raken van de betrokken personen”, maar het vergaren van “niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie”; dat verzoeker op het eerste gezicht niet betwist dat de informatie waarop hij bij de operator van Proximus heeft aangedrongen en die uit het rijksregister of van de dienst wegverkeer afkomstig is, niet vrij toegankelijk is; dat hij wel meent dat het inwinnen ervan geen deontologische fout uitmaakt en daarvoor steun zoekt in de wet van 19 juli 1991;

5.3. Overwegende dat artikel 3, § 1, 3°, tweede lid, van de wet van 19 juli 1991 luidt :

“Wordt ambtshalve beschouwd als houdende een gevaar voor de openbare orde in de zin van het eerste lid, de gelijktijdige uitoefening van het beroep van detective en van een beroepsactiviteit die toegang geeft tot persoonsgegevens, tenzij het beroep van detective een inherent bestanddeel van de genoemde activiteit is”;

Overwegende dat vooralsnog met de verwerende partij wordt aangenomen dat dit voorschrift “net duidelijk de bekommernis van de wetgever om de privacy van de burgers die in aanraking zouden komen met privé-detectives, te verzekeren, tot uiting [brengt]”, dat het doet kennen “dat de wetgever geenszins de bedoeling had om privé-detectives een geprivil[egi]eerde toegang te verlenen tot niet-publieke databanken die persoonsgegevens behelzen en die uitsluitend toegankelijk zijn voor welbepaalde personen vanuit hun beroepsfuncties”, dat de zinsnede “tenzij het beroep van privé-detective een inherent bestanddeel van de genoemde activiteit is” betrekking heeft “op de situatie waarin de detective-activiteit een inherent bestanddeel uitmaakt van een andere hoofdactiviteit” en dat degenen die zich op deze uitzondering beroepen “geen enkele detective-activiteit [mogen] uitoefenen buiten het

kader van hun hoofdactiviteit, want in dit geval geldt de uitzondering niet en zijn zij eveneens onderworpen aan hogervermelde onverenigbaarheid”;

5.4. Overwegende dat artikel 7 van de wet van 19 juli 1991 de privé-detective verbiedt informatie in te winnen omtrent de politieke, godsdienstige, filosofische of vakbondsovertuiging, de uiting van die overtuiging, de seksuele geaardheid -behoudens in bepaalde gevallen- en de gezondheid van de personen die het voorwerp zijn van zijn beroepsactiviteiten;

Overwegende dat voorlopig niet wordt bijgetreden dat de wetgever hiermee op limitatieve wijze zou hebben willen vastleggen welke informatie de privé-detective niet mag inwinnen en zou hebben bedoeld dat de privé-detective alle overige informatie wel regelmatig kan inwinnen, eventueel zelfs in strijd met andere regelgeving die het vergaren van de informatie beperkt of verbiedt; dat het artikel 7, blijkens de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de wet van 19 juli 1991 heeft geleid, “vooral” tot doel heeft “bepaalde elementen van de persoonlijke levenssfeer” een “bijzondere” bescherming te verlenen; dat overigens de wet geboren lijkt uit achterdocht tegenover het beroep van privé-detective en er op het eerste gezicht geenszins toe strekt aan privé-detectives meer toe te laten dan aan anderen, maar integendeel ze “bijkomende voorwaarden en beperkingen” op te leggen; dat, meer nog, de bevoegde minister tijdens de bespreking van het ontwerp van wet in de Senaatscommissie zelfs opmerkte “dat sommige praktijken wel door de beugel zouden kunnen wanneer zij uitgaan van een burger die zich met zijn eigen zaken bezighoudt, maar niet wanneer een privé-detective ze professioneel aanwendt om te gaan snuffelen in het privé-leven van burgers” (Parl. St., Senaat, 1990-1991, nr. 1259-1, p. 9, en nr. 1259-2, pp. 16 en 35);

5.5. Overwegende dat het in het licht van het voorgaande niet met de wet van 19 juli 1991 strijdig lijkt dat verzoeker in de bestreden beslissing kwalijk wordt genomen dat hij “recurrent” “niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie vergaart” en “zijn vergunning aanwendt om handel te drijven in dergelijke niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie”; dat het tweede middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat volgens een eerste onderdeel van het derde middel de verwerende partij in gebreke is gebleven de haar bij artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 toegekende discretionaire bevoegdheid in concreto uit te oefenen, “door de geseponeerde strafdossiers lastens verzoekende partij te behandelen als waren het werkelijke veroordelingen”; dat verzoeker toelicht dat er voor het telefonisch opvragen van gegevens bij Proximus “nooit een veroordeling is geweest, en zelfs geen vervolging mogelijk was op de gronden die door artikel 3, §1, 1° van de wet van 19 juli 1991 worden bepaald”;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel van het derde middel in de eerste plaats de gelijkheid geschonden noemt doordat niet de rechtlijnigheid aan de dag is gelegd die in de adviezen en beslissingen mag verwacht worden; dat hij verwijst naar de zaken die tot de arresten van de Raad van State met nrs. 51.564 en 54.500 (Giacomelli), 78.616 en 86.301 (Van De Pas), en 64.562 (Pennie) hebben geleid; dat in de tweede plaats hij het redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel miskend acht doordat verwerende partij aan de geseponeerde strafzaken disproportionele gevolgen verbonden heeft;

6.2. Overwegende dat artikel 3, § 4, van de wet van 19 juli 1991 luidt :

“Onafhankelijk van de verificatie van de in §§ 1 tot 3 opgesomde voorwaarden, beschikt de minister van Binnenlandse Zaken over een appreciatiebevoegdheid betreffende de door de detective of de kandidaat detective gepleegde feiten die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene”;

Overwegende dat, gebruik makend van die appreciatiebevoegdheid, de verwerende partij heeft geweigerd verzoekers vergunning te vernieuwen omdat de tegen hem in aanmerking genomen feiten en houding zijn morele integriteit en betrouwbaarheid aantasten en het vertrouwen in hem “ernstig” raken; dat de beoordelingsmacht in concreto moet worden uitgeoefend en binnen de grenzen van de redelijkheid; dat hij ook begrensd wordt door de manier waarop de verwerende partij de bevoegdheid in vergelijkbare gevallen uitoefent;

6.3. Overwegende dat het op het eerste gezicht niet ter zake doet dat verzoeker niet veroordeeld is geworden, of zelfs maar kon worden, “op de gronden die door artikel 3, §1, 1° van de wet van 19 juli 1991 worden bepaald”; dat de toepassing van artikel 3, § 4, niet van een dergelijke veroordeling of de mogelijkheid daartoe afhankelijk is; dat tevens de formele motivering van de bestreden beslissing voldoende lijkt tegen te spreken dat de verwerende partij zich zou gedragen hebben als ware verzoeker strafrechtelijk veroordeeld voor het telefonisch opvragen van gegevens bij Proximus; dat het eerste onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

6.4. Overwegende dat in de nota de verwerende partij aangaande de beweerde schending van de gelijkheid antwoordt :

“Dat [...] verzoekende partij ten eerste de zaak Giacomelli als argument gebruikt om aan te tonen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd; dat men nochtans onmogelijk de zaak Giacomelli en de zaak die het voorwerp uitmaakt van dit verzoekschrift kan vergelijken; dat verzoekende partij zelf aanhaalt dat in de zaak Giacomelli het weigeringsbesluit door de Raad van State werd geschorst en vernietigd omdat het positief advies van de minister van Justitie niet was gevolgd en de afwijking ervan niet afdoende gemotiveerd was; dat daarentegen het advies van de minister van Justitie aangaande de aanvraag tot vernieuwing van de vergunning van verzoeker negatief was;

Dat verzoeker ten tweede de zaak Van De Pas aangrijpt; dat verzoeker uitlegt dat in deze zaak het weigeringsbesluit werd geschorst en vernietigd omdat een weigeringsbeslissing werd getroffen steunend op een veroordeling die een jaar eerder werd uitgesproken alhoewel de administratie onmiddellijk op de hoogte was van deze veroordeling en toch de vergunning niet had geschorst of ingetrokken;

Dat de vergeleken zaken opnieuw weinig vergelijkingspunten vertonen; dat verzoeker niet veroordeeld werd en dat de administratie pas in het kader van de vernieuwingsprocedure kennis nam van het geheel van de feiten, zoals aangehaald in het weigeringsbesluit, naar aanleiding van een controle op 14 januari 2003 en het navolgend onderzoek; dat de Minister bijgevolg sowieso niet eerder had kunnen overgaan tot de schorsing of de intrekking van de vergunning;

Verzoeker brengt tenslotte de zaak Pennie naar voren om de schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen;

Dat in de zaak Pennie een positief advies werd uitgebracht door de minister van Justitie maar dat de minister van Binnenlandse Zaken toch besloot over te gaan tot een weigeringsbesluit; dat dit weigeringsbesluit evenwel werd geschorst door de Raad van State; dat er echter moet opgemerkt worden dat de Raad van State tot deze maatregel overging omdat de Raad van State van oordeel was dat slechts in extreme gevallen aangenomen kan worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken een vergunningsaanvraag in strafrechtelijk opzicht strenger

zou beoordelen dan de Minister van Justitie en dat in voorkomend geval dit in het besluit zelf tot uiting moet komen; dat de Raad van State dus deze beslissing trof omdat ze achtte dat de formele motiveringsplicht geschonden was; dat het dossier van verzoeker dus niet vergeleken kan worden met het dossier Pennie; dat het argument volgens hetwelk bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de inbreuken die aan verzoekende partij worden verweten, zwaarder doorwegen dan de inbreuken die in de zaak Pennie aan betrokkene werden verweten dus irrelevant is”;

Overwegende dat dit verweer voorlopig overtuigt; dat de casus van verzoeker zich op het eerste gezicht niet laat vergelijken met die van de verzoekende partijen in de zaken waarnaar hij verwijst;

Overwegende, verder, dat de bestreden beslissing hierop berust dat verzoeker niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie heeft vergaard, dat hij daarbij via politieke kanalen te werk is gegaan en de betrokkene politieambtenaren er toe aangezet heeft hun beroepsgeheim te schenden, dat hij zulks “recurrent” deed, dat hij daarnaast ook “nog andere inbreuken begaan heeft die strafrechtelijk sanctioneerbaar zijn”, zoals het niet-opstellen van een verslag na het uitvoeren van de opdracht, en dat die feiten ernstig het vertrouwen in hem aantasten “in het licht van de wet van 19 juli 1991”; dat de feiten uitvoerig geanalyseerd en afgewogen zijn, getuige de zes-bladzijdenlange formele motivering van de bestreden beslissing; dat het resultaat van die afweging ongetwijfeld streng mag heten, des te meer waar verzoeker stelt reeds 32 jaar als privé-detective actief te zijn; dat de Raad van State er in de huidige procedure evenwel niet toe komt dat resultaat té streng te bevinden; dat de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective er juist toe strekt een “strikte controle” in stellen, waarbij een uiterste belang wordt gehecht aan de betrouwbaarheidsvereiste “omdat de problematiek van de detective heel nauw samenhangt met de problematiek van de openbare orde en veiligheid” (Parl. St., Senaat, 1990-1991, nr. 1259-1, p. 2; Parl. St., Kamer, 1995-1996, nr. 557-4, p. 4); dat vooralsnog niet blijkt dat verwerende partij disproportionele gevolgen heeft gehecht aan de feiten die tegen verzoeker in aanmerking zijn genomen en die, overigens, aanzienlijk verder reiken dan alleen maar “de geseponeerde strafzaken”;

Overwegende dat ook het tweede onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

7. Overwegende dat een vierde middel de verwerende partij verwijt ten onrechte een inbreuk op de artikelen 8 en 9 van de wet van 19 juli 1999 in aanmerking te hebben genomen; dat verzoeker uiteenzet dat “de betrokken onderzoeksopdrachten vallen binnen een kaderovereenkomst met Bank Van Breda, aangezien de opdracht van verzoekende partij steeds dezelfde is”, dat de raamovereenkomst als overeenkomst in de zin van artikel 8 van de wet moet worden beschouwd en dat het duidelijk is dat enkel bij het afronden van de raamovereenkomst het verslag bedoeld in artikel 9 van de wet moet worden opgesteld; dat er naar de mening van verzoeker tenminste sprake is van een kennelijk onredelijke en disproportionele beslissing van de verwerende partij, aangezien de inbreuk op de artikelen 8 en 9 niet voldoende kan zijn om de hernieuwing van de vergunning te weigeren;

Overwegende dat naar eis van artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 de privé-detective verplicht is om met de opdrachtgever een voorafgaande schriftelijke overeenkomst te sluiten, die gedurende vijf jaar door de privé-detective wordt bijgehouden; dat artikel 9 vereist dat de privé-detective na de uitvoering van zijn opdracht ten behoeve van de opdrachtgever een verslag opmaakt, waarvan de privé-detective een exemplaar gedurende vijf jaar dient bij te houden; dat artikel 19 de overtreding van de artikelen 8 en 9 strafrechtelijk beteugelt;

Overwegende dat verzoeker onder meer opdrachten uitvoert voor de Bank van Breda; dat het steeds om het opsporen en terugbrengen van wagens zou gaan waarvan de leasingovereenkomst door de huurder niet wordt nageleefd; dat niet is betwist dat voor die opdrachten geen overeenkomsten zijn gesloten, althans geen afzonderlijke; dat verzoeker tijdens het onderzoek ter zake verklaarde dat de opdrachten kaderen binnen een “globale overeenkomst”, die in “de jaren ‘80” is afgesloten en die hij niet meer kan voorleggen; dat het in die omstandigheden niet ten onrechte lijkt dat de verwerende partij tot een inbreuk op het artikel 8 van de wet heeft geconcludeerd; dat haar op het eerste gezicht bezwaarlijk euvel kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de stukken die verzoeker ogenschijnlijk pas voor het eerst ter terechtzitting naar voor brengt; dat voorts de verplichting van artikel 9 ook lijkt te gelden voor routine-opdrachten, al dan niet binnen een raamovereenkomst en ongeacht hun aantal; dat, ten slotte, de vernieuwing van verzoekers vergunning niet uitsluitend wegens een inbreuk op de artikelen 8 en 9 is geweigerd, maar ook om reden van het vergaren van niet vrij toegankelijke persoonsgebonden informatie, wat blijkens het aangevochten besluit op zich al een voldoende reden is om een weigering van de vernieuwing te verantwoorden;

Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is,

8. Overwegende dat aan alvast een van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing niet is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december 2003, door :

de HH.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.